

Arrest

nr. 176 373 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer S. H., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een sjiitische moslim afkomstig uit Zubaydiyah (Waset). Uw problemen zijn ontstaan naar aanleiding van uw functie bij het Iraakse ministerie voor Binnenlandse Zaken. Samen met een team van collega-politieagenten diende u observaties uit te voeren waarbij in hoofdzaak corrupte personen onderwerp uitmaakten van jullie opdrachten.

Op 10 juni 2015 kreeg u het bevel om de activiteiten van Abdul Hassan te onderzoeken. Hij is de zoon van exparlementair Jamal al-Bathik en zou betrokken geweest zijn bij een wapenhandel tussen Iran en Irak. Hierbij zou een deel van de wapens bij de militie Assa'ib Ahl al-Haq, waar Jamal al-Batikh nauwe banden mee heeft, terecht komen.

U stelde in dit verband een rapport op met de resultaten van uw onderzoek. Op 25 juli 2015 werd uw stam benaderd door Jamal al-Bathik en leden van zijn familie en stam. Hij verdacht u er van informatie te verzamelen over zijn zoon Abdul Hassan. Uw stam bleef echter achter u staan en deelde dit ook zo mee aan de delegatie van Jamal al-Batikh. Hij kreeg de boodschap mee via een brief van uw stam dat u geen activiteiten in die zin uitvoerde.

Vier tot vijf dagen daarna bracht u uw vrouw naar de dokter. Tijdens die consultatie werd u door Abdul Hassan gespot en mondeling bedreigd.

Op 1 september 2015 deed er zich een inval van acht tot negen gewapende mannen voor in uw woning. Enkel uw vrouw en kinderen waren aanwezig. De mannen vroegen uw vrouw herhaaldelijk waar u zich op dat moment bevond.

Uiteindelijk zijn door het geroep van uw kinderen mensen uit de buurt uit hun huizen gekomen waardoor de groep gewapende mannen uw woning verliet. Ze lieten een dreigbrief achter en losten buiten enkele schoten.

Uw vrouw viel, nadat ze u had opgebeld, bewusteloos neer en werd door haar ouders naar het ziekenhuis gebracht.

Door de dreigbrief besliste u om met uw gezin op 3 september 2015 Zubaydiyah te ontvluchten. U ging naar Bagdad en verbleef daar tot 12 september 2015 bij de dochter van uw zus. Tijdens uw verblijf daar, vier tot vijf dagen na uw vertrek uit Zubaydiyah, kwam u via uw buur te weten dat uw woning tot ontploffing werd gebracht. Op 12 september ontvluchtte u Irak vanuit Bagdad per vliegtuig. Vanuit Turkije ging u met een vissersboot naar een Grieks eiland. Een schip bracht u naar het vasteland van waaruit u per bus en trein uw traject tot in België verder zette. U kwam op 25 september 2015 aan in België, waar u op 28 september 2015 asiel aanvroeg.

Op 28 februari 2016 werd uw broer vermoord. Een groep gewapende mensen omsingelde die nacht de woning van uw ouders waarna uw broer naar buiten kwam en werd doodgeschoten.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: identiteitskaart van uzelf, uw vrouw en kinderen (origineel), nationaliteitsbewijs van uzelf, uw vrouw en uw dochter (origineel), werkbadge (origineel), woonstkaart (origineel), rantsoenkaart (origineel), huwelijksakte (origineel), dreigbrief van militie (origineel), arrestatiebrief wegens desertie (origineel), attest van een opleiding op uw werk (origineel), aangifte van de inval op 1 september 2015 (kopie), klacht over de aanval (kopie), een brief van uw stam (kopie), uw diploma dat werd door gestuurd naar uw werkgever (kopie), een attest van uw aanwerving (kopie), een medisch attest met betrekking tot uw kinderen (origineel), overlijdensakte van uw broer (kopie), klacht van uw vader over de dood van uw broer (kopie), attest van afstuderen van uw vrouw (kopie) en foto's van uw woning (origineel). Aangaande de foto's dient opgemerkt te worden dat deze werden bekeken maar niet aan het dossier werden toegevoegd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo legde u inhoudelijk onlogische en weinig aannemelijke verklaringen af over verschillende cruciale elementen uit uw relaas. Meer bepaald zou u vanaf 10 juni 2015 meer dan een maand lang onderzoek gevoerd hebben naar Abdul Hassan, waarbij u tijdens het interview consequent refereert naar een rapport dat u daarover zou hebben opgesteld. U kan hier echter niets van voorleggen en ondanks de tijd die u hieraan spendeerde zou het rapport slechts bestaan uit twee elementen, namelijk foto's van de wapenhandel en twee anonieme getuigenissen van wapenhandelaars (CGVS p. 19-22, 35, 38-39). Hoewel u meer dan een maand spendeerde aan het onderzoek bleef de inhoud dus erg beperkt.

Dit element wordt verder nog versterkt wanneer uiteindelijk blijkt dat het niet u was die de foto's nam en dat u evenmin het bevel had gegeven om die foto's te nemen. Het was integendeel uw officier die contact zou hebben opgenomen met het lokale kantoor aan de grens met Iran om de foto's te nemen en op te sturen (CGVS p. 22). Hierdoor kan bijgevolg worden vastgesteld dat u geen enkele rol speelde in dit gedeelte van het onderzoek.

Over het enige overgebleven element, de twee anonieme getuigenissen, legde u dan weer opmerkelijk vage, onlogische en incoherente verklaringen af en werd bovendien duidelijk dat de getuigenissen niets nieuws aan het licht brachten en geen of weinig toegevoegde waarde gaven aan het onderzoek of uw rapport. Het enige wat de wapenhandelaars u zouden verteld hebben is dat ze onrechtstreeks wapens kochten van Abdul Hassan, informatie die al gekend was. Hoe de keten precies in elkaar zat of wie de tussenpersonen waren kon u dan weer niet zeggen (CGVS p. 21-22, 34-37). Behalve dit is er niets uit

die contacten gekomen, terwijl u nochtans verklaarde dat u erg vaak telefonisch contact met hen had en dat u hen ontmoette zowel op straat als op kantoor (CGVS p. 22-24).

Hoewel uw bijdrage duidelijk vrij verwaarloosbaar is, dient toch nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover weinig logisch zijn. Zo had u geen verklaring waarom de twee wapenhandelaars al met al het risico zouden nemen om verklaringen af te leggen tegen hun eigen nietsontziend netwerk en tegen hun eigen bron van inkomsten. Immers, zo gaf u zelf aan, beschikte u over geen enkel drukmiddel om verklaringen los te weken en liepen ze geen enkel gevaar indien ze geen verklaringen zouden afleggen (CGVS p. 26-27). Initieel stonden uw twee getuigen volgens uw verklaringen nochtans weigerachtig tegenover uw verzoek om informatie (CGVS p. 23). U kan vervolgens geenszins duidelijk maken waarom ze uiteindelijk toch zijn overgegaan tot het afleggen van verklaringen, te meer ze dit op het politiebureau moesten doen wat het risico voor hen redelijkerwijs verder vergrootte (CGVS p. 26-27, 22-23).

Er kan hieromtrent tenslotte nog gewezen worden op het incoherente karakter van uw verklaringen inzake de twee getuigen. Immers, bij aanvang van het interview zei u dat Amar Mohamed, één van de twee getuigen, een hoofdverdelers was binnen de structuur van de wapenhandel (CGVS p. 21). Echter, wanneer in een later stadium van het interview specifiek dieper ingegaan wordt op de rol en relevantie van uw getuigen, zegt u dat hij geen verdelers was, maar (net als uw andere getuige) slechts een afnemer was van de verdelers en dat hij slechts een eindverkoper was die niets te maken had met de Iraans-Iraakse wapenhandel (CGVS p.33-34, 36-37).

Dergelijke beperkte, vage, weinig logische en bovendien incoherente verklaringen betreffende een rapport waaraan u een maand heeft gewerkt en die de oorzaak zijn van alle door u verklaarde vervolgingsproblemen komen dan ook weinig geloofwaardig over.

Uw vaagheid en onwetendheid betreffende dit rapport zet zich verder wanneer dieper wordt ingegaan op wat er uiteindelijk met het rapport is gebeurd. Zo blijkt dat u totaal niet op de hoogte bent van eventuele resultaten of acties naar aanleiding van uw rapport (CGVS p. 28). Redelijkerwijs zou toch enige interesse van uwentwege verwacht worden wat er verder met het rapport zou gebeuren, te meer dit rapport reeds 10 dagen voor de bedreiging van de stammen was afgewerkt – dus rond 15/07/2015-, u in juli 2015 reeds bedreigd werd omwille van dit onderzoek en u nog bleef werken tot september 2015 (CGVS p.38-39, 9-13). Gecombineerd met de voorgaande elementen waarin er een gebrek heerst aan aannemelijke logica ter zake kan de geloofwaardigheid van (het bestaan van) uw onderzoek en meer algemeen van uw relaas sterk betwijfeld worden.

Naast de inhoudelijke onaannemelijkheid van uw relaas is er evenmin sprake van een logische chronologie. Zo staat het bijvoorbeeld met zekerheid vast dat Jamal al-Batikh ten laatste op 25 juli 2015 op de hoogte was dat u onderzoek deed naar de activiteiten van Abdul Hassan (samenkomst tussen de twee stammen) en u reeds enkele dagen nadien persoonlijk door hem (Abdul) werd bedreigd omwille van uw onderzoek (CGVS p. 8-9). Het is daarom erg onwaarschijnlijk dat er nog tot 1 september 2015 gewacht wordt om u uiteindelijk aan te vallen en dat u al die tijd probleemloos uw dagelijks leven en werk kon verder zetten (CGVS p.29).

Door die stammendreiging van 25 juli 2015 was u trouwens evenzeer op de hoogte van de kennis van Jamal al-Batikh. Rekening houdend met het beeld dat u schetst over de activiteiten van zijn zoon en de banden met de milities is het opmerkelijk dat u nog zo lang uw job wilde en kon uitoefenen en dat u zelf geen verdere problemen voorzag. Opmerkelijk genoeg had u er schijnbaar vertrouwen in wanneer uw overste zei dat er niets zou gebeuren omdat niemand weet waaraan u werkt, wat volledig indruist tegen en ondermijnd wordt door het feit dat die stammenconfrontatie reeds had plaatsgevonden (CGVS p. 40, 29). Het is des te meer opmerkelijk omdat u bovendien vier tot vijf dagen na de stammenconfrontatie mondeling bedreigd zou geweest zijn door Abdul Hassan zelf, die u schijnbaar toevallig tegen het lijf liep op een dag dat u verlof had en uw vrouw naar de dokter bracht (CGVS p. 9).

Ook het tijdstip van de moord op uw broer is opmerkelijk. Meer dan vijf maanden nadat u al het land ontvlucht was werd hij door een groep gewapende mannen om het leven gebracht (CGVS p. 8). Het tijdstip is des te meer verrassend omdat u tijdens die periode van vijf maanden geen weet hebt van enige andere bedreiging aan het adres van uw familie of die van uw vrouw. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze onlogische gang van zaken kan u geen verklaring geven (CGVS p. 44).

Bovenop het onlogisch tijds kader en de weinig aannemelijke inhoud van uw relaas werden meerdere incoherenties vastgesteld die ook de waarachtigheid aantasten inzake de inval op 1 september 2015. Nochtans is dit het meest ingrijpende punt in uw problematiek. Zo zegt u bijvoorbeeld dat u wist dat de ouders van de inval leden waren van de stam van Jamal al-Batikh dankzij de accurate persoonsbeschrijvingen van uw vrouw. Ze zou u een bruikbare beschrijving gegeven hebben van verschillende mannen. Volgens uw verklaringen had ze hierbij onder meer oog voor de lichaamsbouw van haar aanvallers, hun stemklank, hun manier van wandelen en gaf ze daarenboven een beschrijving van hun gezicht waarop u zich kon baseren (CGVS p. 31). Tijdens het gehoor van uw vrouw blijkt echter dat zij helemaal geen goede beschrijving kan geven van haar belagers. Zo komt uw vrouw niet verder

dan te stellen dat een paar onder hen lichte baarden hadden. De anderen zagen er volgens haar normaal uit. Sommigen waren dik en anderen lang. Uw vrouw kreeg herhaaldelijk de kans om specifiek te zijn inzake de beschrijving van haar belagers, maar ze kwam nooit verder dan de bovenstaande gegevens. Op geen enkel moment beschrijft ze hun gezicht, hun stemklank of hun manier van wandelen. Ze geeft integendeel zelf aan dat ze bang was en zich tijdens de aanval focuste op haar kinderen en dat ze zelfs hen niet herkende op een bepaald moment (CGVS vrouw p. 9). Het valt bovendien te betwijfelen dat uw vrouw in de tumult van een dergelijke inval zou letten op elementen zoals manier van wandelen en dat dit nota bene zou bijdragen tot het herkennen van stamleden van Jamal al-Bathik.

Verder verklaarde uw vrouw dienaangaande bij DVZ dat haar zussen enkele dagen na de inval naar de woning terugkeerden om jullie spullen te halen en de dreigbrief vonden (DVZ vragenlijst 3.5.). Tijdens het gehoor zei ze daarentegen dat haar zussen (met u erbij) dit nog de dag zelf deden (CGVS vrouw p. 7). Uw vrouw werd hiermee geconfronteerd waarna ze zei dat ze dit niet gezegd had en dat ze niet gemist heeft aangezien het met haar gebeurd is (CGVS vrouw p. 7). Dergelijke verklaring is echter niet voldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren, immers ging uw vrouw akkoord met haar verklaringen bij DVZ middels haar handtekening en verklaarde zij tevens bij aanvang van het gehoor bij het CGVS dat ze geen problemen kende tijdens het eerste interview (CGVS vrouw p. 2).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u, inzake het onderzoek naar Abdul Hassan, geen aannemelijke verklaring geeft waarom u precies als enige het doelwit van de vervolging bent (CGVS p. 28-30). Immers uit al uw verklaringen blijkt duidelijk dat u geenszins een cruciale rol had in het onderzoek naar Abdul Hassan. De informatie over Abdul Hassan die u zou verworven hebben was reeds ter beschikking gekomen via een ander politiekantoor en ondanks de tijd die u spendeerde aan het rapport beperkt uw bijdrage zich tot slechts twee anonieme getuigenissen van eindverkopers die eigenlijk weinig of geen nuttige info opleverden (CGVS p. 22 en 37). U had een louter uitvoerende functie zonder reële impact en in het bijzonder over dit dossier was uw bijdrage eigenlijk onbetekenend. U gaf uw bescheiden rol ook meermaals zelf aan. Zo zei u dat uw functie er louter in bestond om bevelen op te volgen (CGVS p. 6) en dat u bij elke stap die u nam contact opnam met uw overste (CGVS p. 27). Het komt dan ook bevreemdend over dat u op deze basis als enige in het vizier zou gekomen zijn van Assa'ib Ahl al-Haq en dat de andere medewerkers, uw opdrachtgevers en ook uw directe overste schijnbaar volledig buitenschot bleven, zelfs indien zij banden met andere milities hadden (CGVS p. 28-29).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u het dan ook niet aannemelijk maken dat u een zeer controversieel politierapport schreef waardoor u door de milities vervolgd werd.

U vermeldde tijdens het CGVS-asielgehoor dat uw woning tot ontploffing werd gebracht, enkele dagen na uw vertrek naar Bagdad, en dat uw broer vermoord werd op 28 februari 2016 door een groep gewapende mensen. Deze twee elementen zijn beiden een rechtstreeks gevolg van uw asielrelaas en u koppelt deze ook zelf aan uw persoonlijk vervolgingsrelaas (CGVS p. 12, 16, 44). Aangezien op basis van bovenstaande gegevens blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen, worden deze twee elementen die hieruit voortvloeiden logischerwijs op hun beurt eveneens als ongeloofwaardig beschouwd.

U legde verder ter staving van uw problemen een arrestatiebevel voor omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie. U legde uit dat u als straf zes maanden tot een jaar gevangenisstraf riskeert en verplicht kan worden om geld en/of bezittingen af te geven (CGVS p. 45).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan dan ook ernstig relativeert.

Daarnaast blijkt uit beschikbare informatie waarvan eveneens een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid en bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan

ook hieromtrent in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Wassit te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de

loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde

provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde identiteitskaarten van uw gezin, nationaliteitsbewijzen van uw gezin, een woonstkaart, een rantsoenkaart en huwelijksakte voor. Deze documenten tonen uw identiteit en gezinssamenstelling aan. Deze louter persoonlijke gegevens worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Verder legde u, met betrekking tot uw relaas, een brief voor van uw stam waarin deze het voor u opneemt, een dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Haq, een aangifte over de inval op 1 september 2015, een klacht dienaangaande, een overlijdensakte van uw broer, een klacht van uw vader over de dood van uw broer en foto's van uw woning neer. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan dan ook zeer relatief maakt. Betreffende de foto's waaruit zou blijken dat uw woning door een granaat werd beschadigd en die door de interviewer bekeken werden maar niet fysiek aan het dossier werden toegevoegd (CGVS p.8), kan bovendien nog worden opgemerkt dat uit dergelijke stukken niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden het betreffende huis werd beschadigd noch dat het überhaupt effectief uw huis zou betreffen.

Daarnaast legde u uw diploma voor, een attest van een opleiding van uw werk, een werkbadge, een attest van uw aanwerving. Deze documenten geven een indicatie van uw professionele activiteiten, maar ze hebben geen impact op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien kan nog vermeld worden dat deze documenten geen informatie geven over de daadwerkelijke inhoud van uw job en kan dienaangaande terloops nog opgemerkt worden dat uw werkbadge van het ministerie van Binnenlandse Zaken een geboortedatum vermeldt die niet overeenkomt met die van u hetgeen weinig professioneel overkomt.

U legde ook een medisch attest met betrekking tot uw kinderen neer waarin gewag wordt gemaakt van gedrags-en emotionele problemen die lijken te passen binnen een traumaproblematiek. Echter kan uit het attest niet worden opgemaakt welke trauma's aan de basis van de problemen liggen waardoor dergelijk attest op zich onvoldoende is om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw Z.S., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en was samen met uw echtgenoot, S.(...), H.(...) J.(...) F.(...) (ov 8.132.311), woonachtig in Zubaydiyah (Waset). Omwille van een onderzoek naar de criminele

activiteiten van Abdul Hassan kreeg uw echtgenoot problemen met diens entourage en met de met hem gelieerde militie Assa'ib Ahl al-Haq.

Omwille van deze reden ontvluchtten jullie op 12 september 2015 Irak. U ging per vliegtuig naar Turkije van waaruit u per boot een Grieks eiland bereikte. Een schip bracht u naar het vasteland van waaruit u per boot en trein het traject tot in België vervulde. U kwam op 25 september 2015 aan in België, waar u op 28 september 2015 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot (CGVS p.4). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo legde u inhoudelijk onlogische en weinig aannemelijke verklaringen af over verschillende cruciale elementen uit uw relaas. Meer bepaald zou u vanaf 10 juni 2015 meer dan een maand lang onderzoek gevoerd hebben naar Abdul Hassan, waarbij u tijdens het interview consequent refereert naar een rapport dat u daarover zou hebben opgesteld. U kan hier echter niets van voorleggen en ondanks de tijd die u hieraan spendeerde zou het rapport slechts bestaan uit twee elementen, namelijk foto's van de wapenhandel en twee anonieme getuigenissen van wapenhandelaars (CGVS p. 19-22, 35, 38-39). Hoewel u meer dan een maand spendeerde aan het onderzoek bleef de inhoud dus erg beperkt.

Dit element wordt verder nog versterkt wanneer uiteindelijk blijkt dat het niet u was die de foto's nam en dat u evenmin het bevel had gegeven om die foto's te nemen. Het was integendeel uw officier die contact zou hebben opgenomen met het lokale kantoor aan de grens met Iran om de foto's te nemen en op te sturen (CGVS p. 22). Hierdoor kan bijgevolg worden vastgesteld dat u geen enkele rol speelde in dit gedeelte van het onderzoek.

Over het enige overgebleven element, de twee anonieme getuigenissen, legde u dan weer opmerkelijk vage, onlogische en incoherente verklaringen af en werd bovendien duidelijk dat de getuigenissen niets nieuws aan het licht brachten en geen of weinig toegevoegde waarde gaven aan het onderzoek of uw rapport. Het enige wat de wapenhandelaars u zouden verteld hebben is dat ze onrechtstreeks wapens kochten van Abdul Hassan, informatie die al gekend was. Hoe de keten precies in elkaar zat of wie de tussenpersonen waren kon u dan weer niet zeggen (CGVS p. 21-22, 34-37). Behalve dit is er niets uit die contacten gekomen, terwijl u nochtans verklaarde dat u erg vaak telefonisch contact met hen had en dat u hen ontmoette zowel op straat als op kantoor (CGVS p. 22-24).

Hoewel uw bijdrage duidelijk vrij verwaarloosbaar is, dient toch nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover weinig logisch zijn. Zo had u geen verklaring waarom de twee wapenhandelaars al met al het risico zouden nemen om verklaringen af te leggen tegen hun eigen nietsontziend netwerk en tegen hun eigen bron van inkomsten. Immers, zo gaf u zelf aan, beschikte u over geen enkel drukmiddel om verklaringen los te weken en liepen ze geen enkel gevaar indien ze geen verklaringen zouden afleggen (CGVS p. 26-27). Initieel stonden uw twee getuigen volgens uw verklaringen nochtans weigerachtig tegenover uw verzoek om informatie (CGVS p. 23). U kan vervolgens geenszins duidelijk maken waarom ze uiteindelijk toch zijn overgegaan tot het afleggen van verklaringen, te meer ze dit op het politiebureau moesten doen wat het risico voor hen redelijkerwijs verder vergrootte (CGVS p. 26-27, 22-23).

Er kan hieromtrent tenslotte nog gewezen worden op het incoherente karakter van uw verklaringen inzake de twee getuigen. Immers, bij aanvang van het interview zei u dat Amar Mohamed, één van de twee getuigen, een hoofdverdelers was binnen de structuur van de wapenhandel (CGVS p. 21). Echter, wanneer in een later stadium van het interview specifiek dieper ingegaan wordt op de rol en relevantie van uw getuigen, zegt u dat hij geen verdelers was, maar (net als uw andere getuige) slechts een afnemer was van de verdelers en dat hij slechts een eindverkoper was die niets te maken had met de Iraans-Iraakse wapenhandel (CGVS p.33-34, 36-37).

Dergelijke beperkte, vage, weinig logische en bovendien incoherente verklaringen betreffende een rapport waaraan u een maand heeft gewerkt en die de oorzaak zijn van alle door u verklaarde vervolgingsproblemen komen dan ook weinig geloofwaardig over.

Uw vaagheid en onwetendheid betreffende dit rapport zet zich verder wanneer dieper wordt ingegaan op wat er uiteindelijk met het rapport is gebeurd. Zo blijkt dat u totaal niet op de hoogte bent van eventuele resultaten of acties naar aanleiding van uw rapport (CGVS p. 28). Redelijkerwijs zou toch

enige interesse van uwentwege verwacht worden wat er verder met het rapport zou gebeuren, te meer dit rapport reeds 10 dagen voor de bedreiging van de stammen was afgewerkt – dus rond 15/07/2015-, u in juli 2015 reeds bedreigd werd omwille van dit onderzoek en u nog bleef werken tot september 2015 (CGVS p.38-39, 9-13). Gecombineerd met de voorgaande elementen waarin er een gebrek heerst aan aannemelijke logica ter zake kan de geloofwaardigheid van (het bestaan van) uw onderzoek en meer algemeen van uw relaas sterk betwijfeld worden.

Naast de inhoudelijke onaannemelijkheid van uw relaas is er evenmin sprake van een logische chronologie. Zo staat het bijvoorbeeld met zekerheid vast dat Jamal al-Batikh ten laatste op 25 juli 2015 op de hoogte was dat u onderzoek deed naar de activiteiten van Abdul Hassan (samenkomst tussen de twee stammen) en u reeds enkele dagen nadien persoonlijk door hem (Abdul) werd bedreigd omwille van uw onderzoek (CGVS p. 8-9). Het is daarom erg onwaarschijnlijk dat er nog tot 1 september 2015 gewacht wordt om u uiteindelijk aan te vallen en dat u al die tijd probleemloos uw dagelijks leven en werk kon verder zetten (CGVS p.29).

Door die stammendreiging van 25 juli 2015 was u trouwens evenzeer op de hoogte van de kennis van Jamal al-Batikh. Rekening houdend met het beeld dat u schetst over de activiteiten van zijn zoon en de banden met de milities is het opmerkelijk dat u nog zo lang uw job wilde en kon uitoefenen en dat u zelf geen verdere problemen voorzag. Opmerkelijk genoeg had u er schijnbaar vertrouwen in wanneer uw overste zei dat er niets zou gebeuren omdat niemand weet waaraan u werkt, wat volledig indruist tegen en ondermijnd wordt door het feit dat die stammenconfrontatie reeds had plaatsgevonden (CGVS p. 40, 29). Het is des te meer opmerkelijk omdat u bovendien vier tot vijf dagen na de stammenconfrontatie mondeling bedreigd zou geweest zijn door Abdul Hassan zelf, die u schijnbaar toevallig tegen het lijf liep op een dag dat u verlof had en uw vrouw naar de dokter bracht (CGVS p. 9).

Ook het tijdstip van de moord op uw broer is opmerkelijk. Meer dan vijf maanden nadat u al het land ontvlucht was werd hij door een groep gewapende mannen om het leven gebracht (CGVS p. 8). Het tijdstip is des te meer verrassend omdat u tijdens die periode van vijf maanden geen weet hebt van enige andere bedreiging aan het adres van uw familie of die van uw vrouw. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze onlogische gang van zaken kan u geen verklaring geven (CGVS p. 44).

Bovenop het onlogisch tijds kader en de weinig aannemelijke inhoud van uw relaas werden meerdere incoherenties vastgesteld die ook de waarachtigheid aantasten inzake de inval op 1 september 2015. Nochtans is dit het meest ingrijpende punt in uw problematiek. Zo zegt u bijvoorbeeld dat u wist dat de ouders van de inval leden waren van de stam van Jamal al-Batikh dankzij de accurate persoonsbeschrijvingen van uw vrouw. Ze zou u een bruikbare beschrijving gegeven hebben van verschillende mannen. Volgens uw verklaringen had ze hierbij onder meer oog voor de lichaamsbouw van haar aanvallers, hun stemklank, hun manier van wandelen en gaf ze daarenboven een beschrijving van hun gezicht waarop u zich kon baseren (CGVS p. 31). Tijdens het gehoor van uw vrouw blijkt echter dat zij helemaal geen goede beschrijving kan geven van haar belagers. Zo komt uw vrouw niet verder dan te stellen dat een paar onder hen lichte baarden hadden. De anderen zagen er volgens haar normaal uit. Sommigen waren dik en anderen lang. Uw vrouw kreeg herhaaldelijk de kans om specifiek te zijn inzake de beschrijving van haar belagers, maar ze kwam nooit verder dan de bovenstaande gegevens. Op geen enkel moment beschrijft ze hun gezicht, hun stemklank of hun manier van wandelen. Ze geeft integendeel zelf aan dat ze bang was en zich tijdens de aanval focuste op haar kinderen en dat ze zelfs hen niet herkende op een bepaald moment (CGVS vrouw p. 9). Het valt bovendien te betwijfelen dat uw vrouw in de tumult van een dergelijke inval zou letten op elementen zoals manier van wandelen en dat dit nota bene zou bijdragen tot het herkennen van stamleden van Jamal al-Batikh.

Verder verklaarde uw vrouw dienaangaande bij DVZ dat haar zussen enkele dagen na de inval naar de woning terugkeerden om jullie spullen te halen en de dreigbrief vonden (DVZ vragenlijst 3.5.). Tijdens het gehoor zei ze daarentegen dat haar zussen (met u erbij) dit nog de dag zelf deden (CGVS vrouw p. 7). Uw vrouw werd hiermee geconfronteerd waarna ze zei dat ze dit niet gezegd had en dat ze niet gemist heeft aangezien het met haar gebeurd is (CGVS vrouw p. 7). Dergelijke verklaring is echter niet voldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren, immers ging uw vrouw akkoord met haar verklaringen bij DVZ middels haar handtekening en verklaarde zij tevens bij aanvang van het gehoor bij het CGVS dat ze geen problemen kende tijdens het eerste interview (CGVS vrouw p. 2).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u, inzake het onderzoek naar Abdul Hassan, geen aannemelijke verklaring geeft waarom u precies als enige het doelwit van de vervolging bent (CGVS p. 28-30). Immers uit al uw verklaringen blijkt duidelijk dat u geenszins een cruciale rol had in het onderzoek naar Abdul Hassan. De informatie over Abdul Hassan die u zou verworven hebben was reeds ter beschikking gekomen via een ander politiekantoor en ondanks de tijd die u spendeerde aan het rapport beperkt uw bijdrage zich tot slechts twee anonieme getuigenissen van eindverkopers die eigenlijk weinig of geen nuttige info opleverden (CGVS p. 22 en 37). U had een louter uitvoerende functie zonder reële impact en in het bijzonder over dit dossier was uw bijdrage eigenlijk onbetekenend.

U gaf uw bescheiden rol ook meermaals zelf aan. Zo zei u dat uw functie er louter in bestond om bevelen op te volgen (CGVS p. 6) en dat u bij elke stap die u nam contact opnam met uw overste (CGVS p. 27). Het komt dan ook bevreemdend over dat u op deze basis als enige in het vizier zou gekomen zijn van Assa'ib Ahl al-Haq en dat de andere medewerkers, uw opdrachtgevers en ook uw directe overste schijnbaar volledig buitenschot bleven, zelfs indien zij banden met andere milities hadden (CGVS p. 28-29).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u het dan ook niet aannemelijk maken dat u een zeer controversieel politierapport schreef waardoor u door de milities vervolgd werd.

U vermeldde tijdens het CGVS-asielgehoor dat uw woning tot ontploffing werd gebracht, enkele dagen na uw vertrek naar Bagdad, en dat uw broer vermoord werd op 28 februari 2016 door een groep gewapende mensen. Deze twee elementen zijn beiden een rechtstreeks gevolg van uw asielrelaas en u koppelt deze ook zelf aan uw persoonlijk vervolgingsrelaas (CGVS p. 12, 16, 44). Aangezien op basis van bovenstaande gegevens blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen, worden deze twee elementen die hieruit voortvloeiden logischerwijs op hun beurt eveneens als ongeloofwaardig beschouwd.

U legde verder ter staving van uw problemen een arrestatiebevel voor omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie. U legde uit dat u als straf zes maanden tot een jaar gevangenisstraf riskeert en verplicht kan worden om geld en/of bezittingen af te geven (CGVS p. 45).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan dan ook ernstig relativeert.

Daarnaast blijkt uit beschikbare informatie waarvan eveneens een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid en bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, kiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan ook hieromtrent in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Wassit te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van

het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat

om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde identiteitskaarten van uw gezin, nationaliteitsbewijzen van uw gezin, een woonstkaart, een rantsoenkaart en huwelijksakte voor. Deze documenten tonen uw identiteit en gezinssamenstelling aan. Deze louter persoonlijke gegevens worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Verder legde u, met betrekking tot uw relaas, een brief voor van uw stam waarin deze het voor u opneemt, een dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Haq, een aangifte over de inval op 1 september 2015, een klacht dienaangaande, een overlijdensakte van uw broer, een klacht van uw vader over de dood van uw broer en foto's van uw woning neer. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan dan ook zeer relatief maakt. Betreffende de foto's waaruit zou blijken dat uw woning door een granaat werd beschadigd en die door de interviewer bekeken werden maar niet fysiek aan het dossier werden toegevoegd (CGVS p.8), kan bovendien nog worden opgemerkt dat uit dergelijke stukken niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden het betreffende huis werd beschadigd noch dat het überhaupt effectief uw huis zou betreffen.

Daarnaast legde u uw diploma voor, een attest van een opleiding van uw werk, een werkbadge, een attest van uw aanwerving. Deze documenten geven een indicatie van uw professionele activiteiten, maar ze hebben geen impact op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien kan nog vermeld worden dat deze documenten geen informatie geven over de daadwerkelijke inhoud van uw job en kan dienaangaande terloops nog opgemerkt worden dat uw werkbadge van het ministerie van Binnenlandse Zaken een geboortedatum vermeldt die niet overeenkomt met die van u hetgeen weinig professioneel overkomt.

U legde ook een medisch attest met betrekking tot uw kinderen neer waarin gewag wordt gemaakt van gedrags-en emotionele problemen die lijken te passen binnen een traumaproblematiek. Echter kan uit het attest niet worden opgemaakt welke trauma's aan de basis van de problemen liggen waardoor dergelijk attest op zich onvoldoende is om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren, in wat zich aandient als een eerste middel, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, §§2-5, 48/5 §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 "van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS", het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, "van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Verzoekers vestigen de nadruk op de neergelegde documenten die hun identiteit, nationaliteit, de functie van verzoeker en de problemen waarom ze Irak hebben verlaten attesteren.

Verzoekers herhalen en bevestigen de aangevoerde feiten. Verzoeker bevestigt dat hij een rol heeft gespeeld in het onderzoek en gepreciseerd heeft dat hij samen met een team van collega-politieagenten observaties heeft uitgevoerd. Hij preciseert dat hij contact heeft opgenomen met de officier die contact heeft opgenomen met het lokale kantoor aan de grens met Iran om de foto's te nemen en op te sturen waardoor hij verantwoordelijk was voor de opdrachten. Hij stelt ook alles te hebben uitgelegd wat hij over de getuigen wist en stelt zich de vraag waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat zijn verklaringen dienaangaande een incoherent karakter hebben.

Verzoekers toetsten hun asielrelaas aan de criteria bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. Volgens verzoekers stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geen vragen over de behoefte aan effectieve en niet-temporaire bescherming.

Verzoeker beroepen zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekers preciseren niet op welke wijze de

artikelen 48/6, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 “van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS”, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, “van redelijkheid en zorgvuldigheid” door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo legde u inhoudelijk onlogische en weinig aannemelijke verklaringen af over verschillende cruciale elementen uit uw relaas. Meer bepaald zou u vanaf 10 juni 2015 meer dan een maand lang onderzoek gevoerd hebben naar Abdul Hassan, waarbij u tijdens het interview consequent refereert naar een rapport dat u daarover zou hebben opgesteld. U kan hier echter niets van voorleggen en ondanks de tijd die u hieraan spendeerde zou het rapport slechts bestaan uit twee elementen, namelijk foto's van de wapenhandel en twee anonieme getuigenissen van wapenhandelaars (CGVS p. 19-22, 35, 38-39). Hoewel u meer dan een maand spendeerde aan het onderzoek bleef de inhoud dus erg beperkt.

Dit element wordt verder nog versterkt wanneer uiteindelijk blijkt dat het niet u was die de foto's nam en dat u evenmin het bevel had gegeven om die foto's te nemen. Het was integendeel uw officier die contact zou hebben opgenomen met het lokale kantoor aan de grens met Iran om de foto's te nemen en op te sturen (CGVS p. 22). Hierdoor kan bijgevolg worden vastgesteld dat u geen enkele rol speelde in dit gedeelte van het onderzoek.

Over het enige overgebleven element, de twee anonieme getuigenissen, legde u dan weer opmerkelijk vage, onlogische en incoherente verklaringen af en werd bovendien duidelijk dat de getuigenissen niets nieuws aan het licht brachten en geen of weinig toegevoegde waarde gaven aan het onderzoek of uw rapport. Het enige wat de wapenhandelaars u zouden verteld hebben is dat ze onrechtstreeks wapens kochten van Abdul Hassan, informatie die al gekend was. Hoe de keten precies in elkaar zat of wie de

tussenpersonen waren kon u dan weer niet zeggen (CGVS p. 21-22, 34-37). Behalve dit is er niets uit die contacten gekomen, terwijl u nochtans verklaarde dat u erg vaak telefonisch contact met hen had en dat u hen ontmoette zowel op straat als op kantoor (CGVS p. 22-24).

Hoewel uw bijdrage duidelijk vrij verwaarloosbaar is, dient toch nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover weinig logisch zijn. Zo had u geen verklaring waarom de twee wapenhandelaars al met al het risico zouden nemen om verklaringen af te leggen tegen hun eigen nietsontziend netwerk en tegen hun eigen bron van inkomsten. Immers, zo gaf u zelf aan, beschikte u over geen enkel drukmiddel om verklaringen los te weken en liepen ze geen enkel gevaar indien ze geen verklaringen zouden afleggen (CGVS p. 26-27). Initieel stonden uw twee getuigen volgens uw verklaringen nochtans weigerachtig tegenover uw verzoek om informatie (CGVS p. 23). U kan vervolgens geenszins duidelijk maken waarom ze uiteindelijk toch zijn overgegaan tot het afleggen van verklaringen, te meer ze dit op het politiebureau moesten doen wat het risico voor hen redelijkwijs verder vergrootte (CGVS p. 26-27, 22-23).

Er kan hieromtrent tenslotte nog gewezen worden op het incoherente karakter van uw verklaringen inzake de twee getuigen. Immers, bij aanvang van het interview zei u dat Amar Mohamed, één van de twee getuigen, een hoofdverdeler was binnen de structuur van de wapenhandel (CGVS p. 21). Echter, wanneer in een later stadium van het interview specifiek dieper ingegaan wordt op de rol en relevantie van uw getuigen, zegt u dat hij geen verdeler was, maar (net als uw andere getuige) slechts een afnemer was van de verdeler en dat hij slechts een eindverkoper was die niets te maken had met de Iraans-Iraakse wapenhandel (CGVS p.33-34, 36-37).

Dergelijke beperkte, vage, weinig logische en bovendien incoherente verklaringen betreffende een rapport waaraan u een maand heeft gewerkt en die de oorzaak zijn van alle door u verklaarde vervolgingsproblemen komen dan ook weinig geloofwaardig over.

Uw vaagheid en onwetendheid betreffende dit rapport zet zich verder wanneer dieper wordt ingegaan op wat er uiteindelijk met het rapport is gebeurd. Zo blijkt dat u totaal niet op de hoogte bent van eventuele resultaten of acties naar aanleiding van uw rapport (CGVS p. 28). Redelijkwijs zou toch enige interesse van uwentwege verwacht worden wat er verder met het rapport zou gebeuren, te meer dit rapport reeds 10 dagen voor de bedreiging van de stammen was afgewerkt – dus rond 15/07/2015-, u in juli 2015 reeds bedreigd werd omwille van dit onderzoek en u nog bleef werken tot september 2015 (CGVS p.38-39, 9-13). Gecombineerd met de voorgaande elementen waarin er een gebrek heerst aan aannemelijke logica ter zake kan de geloofwaardigheid van (het bestaan van) uw onderzoek en meer algemeen van uw relaas sterk betwijfeld worden.

Naast de inhoudelijke onaannemelijkheid van uw relaas is er evenmin sprake van een logische chronologie. Zo staat het bijvoorbeeld met zekerheid vast dat Jamal al-Batikh ten laatste op 25 juli 2015 op de hoogte was dat u onderzoek deed naar de activiteiten van Abdul Hassan (samenkomst tussen de twee stammen) en u reeds enkele dagen nadien persoonlijk door hem (Abdul) werd bedreigd omwille van uw onderzoek (CGVS p. 8-9). Het is daarom erg onwaarschijnlijk dat er nog tot 1 september 2015 gewacht wordt om u uiteindelijk aan te vallen en dat u al die tijd probleemloos uw dagelijks leven en werk kon verder zetten (CGVS p.29).

Door die stammendreiging van 25 juli 2015 was u trouwens evenzeer op de hoogte van de kennis van Jamal al-Batikh. Rekening houdend met het beeld dat u schetst over de activiteiten van zijn zoon en de banden met de milities is het opmerkelijk dat u nog zo lang uw job wilde en kon uitoefenen en dat u zelf geen verdere problemen voorzag. Opmerkelijk genoeg had u er schijnbaar vertrouwen in wanneer uw overste zei dat er niets zou gebeuren omdat niemand weet waaraan u werkt, wat volledig indruist tegen en ondermijnd wordt door het feit dat die stammenconfrontatie reeds had plaatsgevonden (CGVS p. 40, 29). Het is des te meer opmerkelijk omdat u bovendien vier tot vijf dagen na de stammenconfrontatie mondeling bedreigd zou geweest zijn door Abdul Hassan zelf, die u schijnbaar toevallig tegen het lijf liep op een dag dat u verlof had en uw vrouw naar de dokter bracht (CGVS p. 9).

Ook het tijdstip van de moord op uw broer is opmerkelijk. Meer dan vijf maanden nadat u al het land ontvlucht was werd hij door een groep gewapende mannen om het leven gebracht (CGVS p. 8). Het tijdstip is des te meer verrassend omdat u tijdens die periode van vijf maanden geen weet hebt van enige andere bedreiging aan het adres van uw familie of die van uw vrouw. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze onlogische gang van zaken kan u geen verklaring geven (CGVS p. 44).

Bovenop het onlogisch tijds kader en de weinig aannemelijke inhoud van uw relaas werden meerdere incoherenties vastgesteld die ook de waarachtigheid aantasten inzake de inval op 1 september 2015. Nochtans is dit het meest ingrijpende punt in uw problematiek. Zo zegt u bijvoorbeeld dat u wist dat de ouders van de inval leden waren van de stam van Jamal al-Batikh dankzij de accurate persoonsbeschrijvingen van uw vrouw. Ze zou u een bruikbare beschrijving gegeven hebben van verschillende mannen. Volgens uw verklaringen had ze hierbij onder meer oog voor de lichaamsbouw van haar aanvallers, hun stemklank, hun manier van wandelen en gaf ze daarenboven een beschrijving van hun gezicht waarop u zich kon baseren (CGVS p. 31). Tijdens het gehoor van uw vrouw blijkt echter

dat zij helemaal geen goede beschrijving kan geven van haar belagers. Zo komt uw vrouw niet verder dan te stellen dat een paar onder hen lichte baarden hadden. De anderen zagen er volgens haar normaal uit. Sommigen waren dik en anderen lang. Uw vrouw kreeg herhaaldelijk de kans om specifiek te zijn inzake de beschrijving van haar belagers, maar ze kwam nooit verder dan de bovenstaande gegevens. Op geen enkel moment beschrijft ze hun gezicht, hun stemklank of hun manier van wandelen. Ze geeft integendeel zelf aan dat ze bang was en zich tijdens de aanval focuste op haar kinderen en dat ze zelfs hen niet herkende op een bepaald moment (CGVS vrouw p. 9). Het valt bovendien te betwijfelen dat uw vrouw in de tumult van een dergelijke inval zou letten op elementen zoals manier van wandelen en dat dit nota bene zou bijdragen tot het herkennen van stamleden van Jamal al-Bathik.

Verder verklaarde uw vrouw dienaangaande bij DVZ dat haar zussen enkele dagen na de inval naar de woning terugkeerden om jullie spullen te halen en de dreigbrief vonden (DVZ vragenlijst 3.5.). Tijdens het gehoor zei ze daarentegen dat haar zussen (met u erbij) dit nog de dag zelf deden (CGVS vrouw p. 7). Uw vrouw werd hiermee geconfronteerd waarna ze zei dat ze dit niet gezegd had en dat ze niet gemist heeft aangezien het met haar gebeurd is (CGVS vrouw p. 7). Dergelijke verklaring is echter niet voldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren, immers ging uw vrouw akkoord met haar verklaringen bij DVZ middels haar handtekening en verklaarde zij tevens bij aanvang van het gehoor bij het CGVS dat ze geen problemen kende tijdens het eerste interview (CGVS vrouw p. 2).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u, inzake het onderzoek naar Abdul Hassan, geen aannemelijke verklaring geeft waarom u precies als enige het doelwit van de vervolging bent (CGVS p. 28-30). Immers uit al uw verklaringen blijkt duidelijk dat u geenszins een cruciale rol had in het onderzoek naar Abdul Hassan. De informatie over Abdul Hassan die u zou verworven hebben was reeds ter beschikking gekomen via een ander politiekantoor en ondanks de tijd die u spendeerde aan het rapport beperkt uw bijdrage zich tot slechts twee anonieme getuigenissen van eindverkopers die eigenlijk weinig of geen nuttige info opleverden (CGVS p. 22 en 37). U had een louter uitvoerende functie zonder reële impact en in het bijzonder over dit dossier was uw bijdrage eigenlijk onbetekenend. U gaf uw bescheiden rol ook meermaals zelf aan. Zo zei u dat uw functie er louter in bestond om bevelen op te volgen (CGVS p. 6) en dat u bij elke stap die u nam contact opnam met uw overste (CGVS p. 27). Het komt dan ook bevreemdend over dat u op deze basis als enige in het vizier zou gekomen zijn van Assa'ib Ahl al-Haq en dat de andere medewerkers, uw opdrachtgevers en ook uw directe overste schijnbaar volledig buitenschot bleven, zelfs indien zij banden met andere milities hadden (CGVS p. 28-29).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u het dan ook niet aannemelijk maken dat u een zeer controversieel politierapport schreef waardoor u door de milities vervolgd werd.

U vermeldde tijdens het CGVS-asielgehoor dat uw woning tot ontploffing werd gebracht, enkele dagen na uw vertrek naar Bagdad, en dat uw broer vermoord werd op 28 februari 2016 door een groep gewapende mensen. Deze twee elementen zijn beiden een rechtstreeks gevolg van uw asielrelaas en u koppelt deze ook zelf aan uw persoonlijk vervolgingsrelaas (CGVS p. 12, 16, 44). Aangezien op basis van bovenstaande gegevens blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen, worden deze twee elementen die hieruit voortvloeiden logischerwijs op hun beurt eveneens als ongeloofwaardig beschouwd.

U legde verder ter staving van uw problemen een arrestatiebevel voor omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie. U legde uit dat u als straf zes maanden tot een jaar gevangenisstraf riskeert en verplicht kan worden om geld en/of bezittingen af te geven (CGVS p. 45).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan dan ook ernstig relativeert.

Daarnaast blijkt uit beschikbare informatie waarvan eveneens een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid en bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen

overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan ook hieromtrent in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

(...)

De overige door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde identiteitskaarten van uw gezin, nationaliteitsbewijzen van uw gezin, een woonstkaart, een rantsoenkaart en huwelijksakte voor. Deze documenten tonen uw identiteit en gezinssamenstelling aan. Deze louter persoonlijke gegevens worden door het CGVS niet in twijfel getrokken.

Verder legde u, met betrekking tot uw relaas, een brief voor van uw stam waarin deze het voor u opneemt, een dreigbrief van Assa'ib Ahl al-Haq, een aangifte over de inval op 1 september 2015, een klacht dienaangaande, een overlijdensakte van uw broer, een klacht van uw vader over de dood van uw broer en foto's van uw woning neer. Dergelijke documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten relatief makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen wat de bewijswaarde ervan dan ook zeer relatief maakt. Betreffende de foto's waaruit zou blijken dat uw woning door een granaat werd beschadigd en die door de interviewer bekeken werden maar niet fysiek aan het dossier werden toegevoegd (CGVS p.8), kan bovendien nog worden opgemerkt dat uit dergelijke stukken niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden het betreffende huis werd beschadigd noch dat het überhaupt effectief uw huis zou betreffen.

Daarnaast legde u uw diploma voor, een attest van een opleiding van uw werk, een werkbadge, een attest van uw aanwerving. Deze documenten geven een indicatie van uw professionele activiteiten, maar ze hebben geen impact op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien kan nog vermeld worden dat deze documenten geen informatie geven over de daadwerkelijke inhoud van uw job en kan dienaangaande terloops nog opgemerkt worden dat uw werkbadge van het ministerie van Binnenlandse Zaken een geboortedatum vermeldt die niet overeenkomt met die van u hetgeen weinig professioneel overkomt.

U legde ook een medisch attest met betrekking tot uw kinderen neer waarin gewag wordt gemaakt van gedrags-en emotionele problemen die lijken te passen binnen een traumaproblematiek. Echter kan uit het attest niet worden opgemaakt welke trauma's aan de basis van de problemen liggen waardoor dergelijk attest op zich onvoldoende is om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in de administratieve dossiers en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontcrachten. Hij komt inzake deze motieven immers niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere verklaringen. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de voormelde, dienaangaande concreet gedane vaststellingen. Waar hij in het verzoekschrift preciseert dat hij contact heeft opgenomen met de officier die contact heeft opgenomen met het lokale kantoor om de foto's te nemen en aangeeft de verantwoordelijke te zijn van de opdrachten, moet worden opgemerkt dat een dergelijke bewering geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoeker antwoordde immers “Ik kan geen bevelen geven ik zamel gewoon info in” op de vraag “Heeft u die opdracht gegeven om de foto's te nemen?” (stuk 4a, gehoorverslag, p. 22). Waar verzoekers zich de vraag stellen waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat zijn verklaringen dienaangaande een incoherent karakter hebben, gaan zij duidelijk voorbij aan de desbetreffend pertinente motivering in de bestreden beslissing: “Over het enige overgebleven element, de twee anonieme getuigenissen, legde u dan weer opmerkelijk vage, onlogische en incoherente verklaringen af en werd bovendien duidelijk dat de getuigenissen niets nieuws aan het licht brachten en geen of weinig toegevoegde waarde gaven aan het onderzoek of uw rapport. Het enige wat de wapenhandelaars u zouden verteld hebben is dat ze onrechtstreeks wapens kochten van Abdul Hassan, informatie die al gekend was. Hoe de keten precies in elkaar zat of wie de tussenpersonen waren kon u dan weer niet zeggen (CGVS p. 21-22, 34-37). Behalve dit is er niets uit die contacten gekomen, terwijl u nochtans verklaarde dat u erg vaak telefonisch contact met hen had en dat u hen ontmoette zowel op straat als op kantoor (CGVS p. 22-24).

Hoewel uw bijdrage duidelijk vrij verwaarloosbaar is, dient toch nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover weinig logisch zijn. Zo had u geen verklaring waarom de twee wapenhandelaars

al met al het risico zouden nemen om verklaringen af te leggen tegen hun eigen nietsontziend netwerk en tegen hun eigen bron van inkomsten. Immers, zo gaf u zelf aan, beschikte u over geen enkel drukmiddel om verklaringen los te weken en liepen ze geen enkel gevaar indien ze geen verklaringen zouden afleggen (CGVS p. 26-27). Initieel stonden uw twee getuigen volgens uw verklaringen nochtans weigerachtig tegenover uw verzoek om informatie (CGVS p. 23). U kan vervolgens geenszins duidelijk maken waarom ze uiteindelijk toch zijn overgegaan tot het afleggen van verklaringen, te meer ze dit op het politiebureau moesten doen wat het risico voor hen redelijkwijs verder vergrootte (CGVS p. 26-27, 22-23).

Er kan hieromtrent tenslotte nog gewezen worden op het incoherente karakter van uw verklaringen inzake de twee getuigen. Immers, bij aanvang van het interview zei u dat Amar Mohamed, één van de twee getuigen, een hoofdverdelers was binnen de structuur van de wapenhandel (CGVS p. 21). Echter, wanneer in een later stadium van het interview specifiek dieper ingegaan wordt op de rol en relevantie van uw getuigen, zegt u dat hij geen verdelers was, maar (net als uw andere getuige) slechts een afnemer was van de verdelers en dat hij slechts een eindverkoper was die niets te maken had met de Iraans-Iraakse wapenhandel (CGVS p.33-34, 36-37).”.

De door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

2.6. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt omwille van het ongeloofwaardig relaas geen vrees voor vervolging aannemelijk, bijgevolge dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

De Raad ontwaart in hun administratieve dossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Wassit, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) wordt in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak bovendien terecht gemotiveerd dat deze niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat de situatie er nog steeds niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormeld artikel, blijkt uit de informatie die verweerder bij de aanvullende nota van 7 september 2016 voegt met name “COI Focus: Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 en “COI Focus: De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeerd en via intern wegverkeer” van 12 juli 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Deze informatie is derhalve recenter dan de informatie in het administratief dossier die gehanteerd werd ter ondersteuning van de motivering inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De opmerking in het verzoekschrift dat de in het administratief dossier aanwezige informatie dateert van 6 maanden geleden, is derhalve niet dienstig. De Raad dient uitspraak te doen op basis van de gegevens die hem aangebracht werden door de partijen tijdens de behandeling van het beroep en zoals deze gekend zijn op het ogenblik van de sluiting der debatten.

Uit de COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 blijkt dat IS recent, en in reactie op een toenemend aantal militaire nederlagen, haar strategie heeft gewijzigd en haar mensen en middelen tracht in te zetten op het plegen van spectaculaire aanslagen in het sjiietische zuiden van Irak om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten

voor de beveiliging van dit deel van het land. Bij deze acties zouden ook burgerslachtoffers te betreuren zijn. Dit gegeven wordt in de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, zoals opgenomen in de aanvullende nota van de verwerende partij, erkend. Echter, de verwerende partij stelt terecht dat hieruit niet zonder meer kan worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in het kader van een gewapend conflict. Voormelde veiligheidsanalyse heeft betrekking op de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak en bevat geen prognoses aangaande het toekomstige verloop van het conflict, laat staan dat daarin zou worden gesteld of gesuggereerd dat dit conflict zich in de toekomst zal stabiliseren.

Met de enkele verwijzing naar een franstalig citaat afkomstig van *“France Diplomatie”* waarin bericht wordt over een aanslag van IS met vele slachtoffers in Bagdad en in Samawa op 30 april en 1 mei 2016, kunnen verzoekers geen afbreuk doen aan de voormelde uitgebreide, concrete en gedetailleerde informatie. Derhalve tonen verzoekers geenszins aan dat de situatie in hun land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF